Nr. 34

26 augustus 1961
VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS van de Rebellenclub

Carlo Muntinck

De ring met de uil

Beste Edwin,

Nu je moeder er niet meer is en je dus geheel alleen staat, acht ik het ogenblik gekomen om met je in contact te komen.

Daar je nog te jong bent om zelf je weg te zoeken, ben ik het aan de nagedachtenis van mijn zuster verplicht om de zorg voor je verdere opvoeding op me te nemen.

Over een jaar, als je van school komt, kunnen we overleggen wat je verder gaat doen, maar natuurlijk kun je bij mij blijven totdat je oud genoeg bent om zelf over je lot te beslissen.

Zelf ben ik niet rijk, maar gelukkig ben ik wel in staat om voor je te zorgen.

Ik zal het zeer op prijs stellen wanneer je aanstaande donderdag naar St. Albans wilt komen, waar ik woon.

Helaas is het mij niet mogelijk je van het station te halen, maar als je de trein van 14.03 neemt, zal ik je opwachten op de hoek van Scotland Road en Liberty Place.

We kunnen dan samen een en ander bespreken en wanneer je bij mij blijft, wat ik van harte hoop, dan zal ik ervoor zorgen dat ik officieel tot je voogd word benoemd.

Ik verheug me erop je te ontmoeten. Intussen zend ik je mijn hartelijke groeten.

Je oom Daniel

Edwin Denby vouwde de brief dicht, die hij nu voor de vierde maal had gelezen. Het was nogal een ongewone brief, vond hij, en hij was nieuwsgierig naar de man, die hem geschreven had en die hij nu binnen een half uur voor het eerst van zijn leven zou zien.

Hij herinnerde zich dat zijn moeder hem weleens iets had verteld over een broer van haar, die meer dan twintig jaar geleden naar zee was gegaan en nooit terug was gekomen.

In het begin had hij een enkele maal geschreven; de laatste brief die zij ontvangen had kwam uit Amerika, waar hij zich blijkbaar had gevestigd. Plotseling had hij opgehouden met schrijven en het enige dat Edwin ooit van hem had gezien was een foto; maar die was al tien jaar oud, toen oom Daniel de wereld introk.

Hij begreep niet goed waarom zijn oom nooit meer iets van zich had laten horen. Enfin, dat hoorde hij misschien nog wel.

Of hij bij hem wilde blijven, wist Edwin zelf nog niet.

Het was natuurlijk wel interessant, een oom die zoveel gereisd had, maar het was jammer dat hij nu uit Londen weg moest.

In elk geval zou het waarschijnlijk beter zijn dan bij oom John met zijn zure humeur. Daar was je echt niet voor je plezier in huis.

De trein reed het stationnetje van St. Albans binnen. Edwin nam zijn koffer en liep naar de uitgang. Het bleek nog een flinke wandeling te zijn naar Scotland Road, maar een goed kwartier later was hij er.

Onwillekeurig schrok hij toen iemand hem op zijn schouder tikte.

Er stond een man van een jaar of vijf-

tig achter hem, die hem vriendelijk toeknikte.

„Edwin Denby ?" vroeg hij.

Een ogenblik keken ze elkaar zwijgend aan. „Bent u mijn oom Daniel ?" vroeg Edwin toen.

De man stak zijn hand uit. „Die ben ik," zei hij. „Wees welkom. Ik ben blij je te zien."

Hij legde zijn hand op Edwins schouder en liep langzaam met hem op.

„Het spijt me dat onze kennismaking zo'n droevige oorzaak heeft, Edwin," zei hij. „Het is heel erg om je moeder te verliezen, zeker als je nog zo jong bent."

„Ja," zei Edwin, „dat is het. Waarom ben u haar eigenlijk nooit eens komen opzoeken ?"

„Dat zal ik je bij gelegenheid eens uitleggen," antwoordde zijn oom. „Laten we nu eerst maar eens naar mijn huis gaan, dan kunnen we daar praten."

Ze gingen naar de buitenkant van St. Albans. Even voorbij een kerkje, dat tussen hoge populieren stond, hield oom Daniel zijn pas in en duwde een tuinhek open.

„We zijn er," zei hij.

Edwin keek over de lage, zorgvuldig gesnoeide meidoorns, die de tuin van de weg scheidden. Achter in de tuin stond een huis, waarvan de gevel schuilging onder klimop. Het had een rieten dak met een koperen windwijzer, die traag om zijn as draaide.

Nog diezelfde middag werd hij het met oom Daniel eens dat hij niet terug zou gaan. Hij zou in Londen op school blijven en met de trein heen en weer reizen.

Toen hij zijn oom beter leerde kennen, merkte hij verschillende dingen aan hem op die hem aan zijn moeder herinnerden; maar toch, hoewel ze veel met elkaar praatten, bleef er iets geheimzinnigs aan oom Daniel.

Over zijn reizen als zeeman kon hij gezellig vertellen, maar wanneer Edwin over Amerika begon, zei hij dat hij daar niets bijzonders had beleefd en dat hij eigenlijk naar Engeland was teruggekomen omdat hij een beetje heimwee had.

Edwin vond het vreemd dat hij zich dan nooit bij hen thuis had laten zien; wat daar de oorzaak van was, wist hij nog steeds niet.

Waar zijn oom eigenlijk van leefde, was hem ook niet helemaal duidelijk. Meestal was hij thuis, maar het gebeurde ook wel dat hij naar Londen ging om een veiling te bezoeken; dikwijls werd er dan kort daarop een kist bij hen bezorgd. . .

Edwin geloofde dat zijn oom in antiquiteiten handelde, maar zeker wist hij het niet en hij durfde er eigenlijk niet goed naar te vragen.

Op een van hun wandelingen, kort nadat hij in St. Albans was gekomen, had zijn oom zich plotseling gebukt en een stuk steen opgeraapt. Het was een platte steen, bijna zo groot als de palm van een hand; op de kant die boven had gelegen, stond de duidelijke afdruk van een varenblad, dat daar talloze eeuwen geleden, toen het stuk steen nog zachte grond was, zijn nerven had in gegroefd.

Het was de eerste vondst van een hele verzameling geworden. Vaak ging Edwin er alleen op uit en zelden gebeurde het dat hij zonder een nieuwe aanwinst thuiskwam.

Eigenlijk was het jammer dat de stenen zo maar door elkaar in een doos lagen. En dat waren dan nog de mooiste; de rest lag op de bodem van de kast, tussen schoenen, een hockeystick, een meccanodoos en nog een hele hoop andere spullen.

Eigenlijk zou hij nog een kast moeten hebben, waarin hij de stenen in rijen naast elkaar kon leggen met etiketjes erbij. Nu bleef het maar een rommeltje en er waren erbij waarmee hij heel voorzichtig moest zijn.

Edwin deed een van zijn dozen open en haalde de zeemeeuw eruit.

Hij noemde hem zo, omdat in het gesteente de kop van een vogel stond afgedrukt, die een beetje aan een meeuw deed denken.

Eigenlijk was het dom dat hij deze steen tussen de andere bewaarde, vond Edwin. Als er iets aan kwam, zou hij er altijd spijt van hebben.

Hij zocht tussen zijn spullen, maar vond niets dat geschikt was om de zeldzame steen in op te bergen.

Ineens viel zijn oog op een kleine doos van gevlochten riet, die vooraan op een van de bovenste planken stond.

Hij aarzelde. Het was de tweede plank van boven, waar spullen van zijn oom stonden.

Maar misschien was de doos wel leeg ? Hij tilde het deksel op: er lagen vijf manchetknopen in, waarvan er maar twee bij elkaar pasten, een goedkope dasspeld met een groen glinstersteentje en een vergulde horlogeketting, die hem vaag bekend voorkwam. Hij stond op het punt de doos te sluiten, toen hij onder de half opgerolde ketting iets zag glimmen.

Hij schoof de ketting opzij en zag een zilveren ring met een zeshoekig blad; er was een uil in gegraveerd met uitgespreide vleugels.

De maker moest een kunstenaar in zijn vak zijn geweest, want elk lijntje was duidelijk te zien en zelfs de ogen, die niet groter waren dan een speldeknop, waren scherp weergegeven.

Edwin deed de ring aan zijn vinger. Zoals hij al gedacht had, was hij hem te groot, maar wanneer hij zijn pink en zijn middelvinger ertegenaan drukte, bleef hij zitten.

Met een watje ertussen zou het waarschijnlijk nog beter gaan, bedacht hij.

Het was geen kostbare ring, maar er zat iets geheimzinnigs aan. Edwin wist niet of het door de ongewone vorm kwam of door die grimmige uil, maar het was echt iets dat je fantasie aan het werk zette.

Edwin zette de doos weg en legde de ring op een stapeltje overhemden. De zeemeeuw moest nog maar even wachten, besloot hij. Daar vond hij nog wel iets voor. En die ring zou hij eens aandoen. Voor één keer was dat toch zo erg niet. . .

Vervolg op blz. 26

Het was een lange, donkere man met een grijze sportpet op.

Mijn vader is geen struikrover

HENRY LYNDONS VERMOEIDE GEZICHT STRAALDE NIEUWE MOED UIT; HIJ WIST NIET DAT AMY WELLICHT GEVANGENISSTRAF DREIGDE.

ONDER HET WEGRIJDEN RIEP HAAR VADER AMY NOG TOE:

AMY KEEK HAAR VADER NA TOEN HIJ WEGREED. ZE HAD HEM NIET DURVEN VERTELLEN DAT DE GEVANGENIS HAAR MISSCHIEN WACHTTE, MAAR NU KREEG DE ANGST HAAR TE PAKKEN, WANT ALS SIR PERCY HAAR LIET OPSLUITEN, KON ZE HAAR VADER NIET LANGER HELPEN.

TEGEN DE AFGESPROKEN TIJD KWAM AMY BEVEND EN BLEEK BIJ HET HUIS VAN SIR PERCY AAN.

SIR PERCY KEEK HAAR SCHERP AAN, TOEN ZE ZIJN KAMER BETRAD.

MAAR AMY WERD ONGERUST TOEN SIR PERCY OPSTOND EN NAAR EEN GORDIJN LIEP.

SIR PERCY ANTWOORDDE NIET, MAAR TROK HET GORDIJN OPEN. AMY VERSTIJFDE VAN SCHRIK, WANT DAAR STONDEN

DE BOODSCHAP VOOR DE KONING

KATE WAS ZICH VAN GEEN GEVAAR BEWUST EN BEKEEK DE DOCUMENTEN.

TWEE LANDKAARTEN WAAR DE WEG NAAR ONS HUIS OP STAAT. MAAR HET DERDE, DAT IS...

HÈ?... EEN RAADSELTJE OP RIJM! WAT ZOU DAT BETEKENEN?

DE KAPITEIN RUKTE HAAR DE DOCUMENTEN UIT DE HAND.

ZO, ZO, IK GELOOF DAT IK EEN GOEDE VANGST GEDAAN HEB!

GEEF HIER! U HEBT HET RECHT NIET...

KATE HOORDE VOETSTAPPEN; VLUG VOUWDE ZE DE DOCUMENTEN OP.

IK... U...

WACHT EVEN, JUFFROUW TRENCOMBE, LAAT MIJ DIE PAPIEREN EENS ZIEN!

EVEN GEDULD, JUFFROUW TRENCOMBE; EERST EENS KIJKEN WAT U VOOR MIJ VERBERGEN WILT.

NU IS ALLES VERLOREN. HIJ ZAL BEGRIJPEN DAT DE DOCUMENTEN ERG BELANGRIJK ZIJN.

PLOTSELING WERD DE DEUR VAN DE KAMER OPENGEWORPEN.

RONDKOP, VERDEDIG JE!

LIEVE HELP, DE SOLDAAT!

DE SOLDAAT STAK DE PAPIEREN TUSSEN ZIJN RIEM, MAAR BLIKSEMSNEL TROK DE ANDER ZIJN DEGEN.

DE SOLDAAT WEERDE DE AANVAL AF...

...EN SLOEG DE KAPITEIN HET WAPEN UIT DE HAND.

DE KAPITEIN DEINSDE ACHTERUIT EN LIET VAN SCHRIK DE PAPIEREN VALLEN.

DUS JIJ...!

DE SOLDAAT RAAPTE DE DOCUMENTEN SNEL OP.

EERST DE PAPIEREN... EN DAN ZAL IK HEM EEN LESJE GEVEN!

DE KAPITEIN RENDE DE KAMER UIT EN BULDERDE ZIJN MANNEN TOE...

VLUG! GA HEM ACHTERNA! IK MOET HEM HEBBEN.

El. Beresford
Tekeningen van Frans Lammers

10

De schat van de zeerovers

KORTE INHOUD: *Jim en Gappy horen van Vicky en Peter dat ze een uitnodiging gekregen hebben om met Jane de kerstvakantie door te brengen bij de vader van Paul Brooker. Met zijn allen maken ze plannen om aan geld te komen, want ze willen Pauls vader niet alles laten betalen. Mevrouw Willoughby is bereid haar kasteel gedurende enkele weken te verhuren. Spoedig komt er een liefhebber voor: meneer Hagenbach uit Texas. Vicky en Peter weten hem zodanig te bewerken, dat hij het kasteel komt bekijken, waarna Hagenbach verklaart het te willen huren. Hij heeft echter nog één wens: er moest eigenlijk een spook in het kasteel huizen. Jane leent een harp, maar wordt door Hagenbach verrast als ze er 's nachts op speelt. Stomverbaasd horen beiden even later een geluid dat op harpmuziek lijkt. De vakantiereis begint. In een stratocruiser vliegen de kinderen naar Trinidad, waar zij door Paul Brooker worden ontvangen. De volgende morgen gaan ze per boot naar hun bestemming. Onderweg zien ze juffrouw Potts, maar deze doet of ze hen niet kent.*

Ik wou dat ik een fototoestel in mijn handen gehad had," zei Jim grinnikend. „Dat gezicht van jou was kostelijk, Gappy. Precies het snuitwerk van een vis die net aan de haak is geslagen!"

„En als je niet uitkijkt, lig jij straks te spartelen als een vis die niet kan zwemmen," zei Gappy, terwijl ze het bootje heen en weer liet dansen, zodat Jim zich met twee handen moest vastgrijpen.

„Hebben we alles? Hee! Waar is Jane?" riep Paul.

„Hier!" antwoordde Jane, halverwege de touwladder. „Ik. . . ik kon me niet zo gauw tussen de mensen door wringen." Haar gezicht was bleek en Gappy vroeg zich af of Jane ook een beetje bang was geweest voor de nogal ruwe manier van ontschepen. Toen ze veilig en wel naast haar vrienden in het roeibootje zat, opende ze haar mond en sloot hem weer, alsof ze zich bedacht.

„Daar gaan we," zei Paul.

De roeispanen flitsten door het water en trokken het lichte bootje naar de oever, waar een paar lichtjes pinkelden. Ze voeren er niet recht op af, maar schoven in een smalle inham. Jim had zijn schoenen en sokken uitgetrokken en liet zijn blote voeten in het water hangen. Het was lauw, bijna warm en hij liet een spoor van lichtgevende golfjes achter.

„Hallo! Zijn jullie daar?" riep een stem van de oever.

„Dat is je moeder!" zei Gappy tegen Paul. Ze had de stem van mevrouw Brooker onmiddellijk herkend. „Ja, wij zijn het! We komen er aan!"

Een blij geblaf klonk door de avondlijke stilte en het volgende moment zagen en hoorden ze een log gevaarte door het water op hen afkomen.

„Reus!" riep Jim overbodig uit. „Daar hebben we Reus, jongens!"

In zijn opwinding sprong hij snel overeind, vergetend dat het bootje maar licht was.

„Jim! Voorzichtig!" schreeuwde Gappy, maar het was al te laat. Jim verloor zijn evenwicht, gooide zijn handen in de lucht en verdween met een indrukwekkende plons in het water op hetzelfde moment, dat Reus de boot bereikt had.

Het duurde maar een paar seconden voordat ze het vuurrood aangelopen hoofd van Jim weer te voorschijn zagen schieten.

„Je kan hier staan!" riep hij verbaasd uit. „Kijk maar! Mijn hoofd blijft boven water!" Maar hij had het nauwelijks gezegd of het verdween weer onder het wateroppervlak. Reus was luid blaffend boven op hem gesprongen en begon hem op zijn eigen onstuimige wijze te begroeten.

Proestend en spartelend maakte Jim zich los uit de omhelzing van Reus en waadde vallend en weer overeind krabbelend naar de oever, waar hij door mevrouw Brooker werd opgewacht, die gierde van het lachen.

„O! O! Jim! Ik stond er gewoon op te wachten!" zei ze, terwijl ze de tranen van haar gezicht veegde. „Ik wist dat je in het water zou vallen."

„Nou, ik kon er anders niets aan doen," antwoordde Jim een beetje nijdig. Hij kon er het grappige niet van inzien. „Het kwam doordat. . ."

„Hou je mond nu maar en pak aan," zei Gappy, terwijl ze hem een koffer in de hand duwde en aan land stapte.

Mevrouw Brooker begon links en rechts handen te schudden.

„Kinderen, kinderen, wat ben ik blij dat jullie er zijn. Kom gauw mee naar binnen!"

Druk babbelend liep het groepje in de richting van het grote witte huis, dat half verscholen stond achter een rij reusachtige palmbomen. Op de drempel van de wijd geopende voordeur zagen ze een lange, magere man, die zo sprekend op Paul leek, dat niemand zich hoefde af te vragen wie dat nu wel kon zijn.

„Welkom, jongelui!" zei meneer Brooker schaterend. „En neem me alsjeblieft niet kwalijk dat ik zo sta te lachen, maar het was ook geen gezicht, Jim, zoals je daar in het water spartelde, terwijl Reus je omhelsde en likte. . ."

Bij het horen van zijn naam begon de enorme hond te kwispelstaarten, rende op Jim af en sloeg zijn zanderige poten om zijn nek.

„Ziezo. Nu gaan jullie eerst vlug eten en dan naar bed!" kondigde mevrouw Brooker aan, toen ze de bleke gezichten en de vermoeide ogen om zich heen zag. „Jullie hebben een flinke reis achter de rug, maar gelukkig kan morgen iedereen uitslapen."

De meisjes deelden samen een kamer, terwijl de jongens in het aangrenzende vertrek sliepen. Over ieder bed hing een muskietennet en de lampen bestonden uit stormlantaarns, omdat er geen elektriciteit op het eiland was.

De twee meisjes kleedden zich snel uit, wasten zich en doken in bed. „Wat zalig rustig is het hier, hè?" zei Jane. Ze strekte zich uit en liet haar hoofd in het kussen rusten. Om de een of andere reden moest ze plotseling aan een voorval denken, dat ze de anderen nog niet verteld had.

„Gappy," zei ze zacht. „Gappy, ik moet je iets vertellen."

Maar uit het andere bed klonk een gedempt gesnurk. Jane sloot haar ogen. Morgen was er weer een dag.

HOOFDSTUK VIII

Wie is de vijand?

Het was zo stil in de omgeving van het grote, witte huis, dat niemand de volgende morgen wakker werd vóór tien uur. Maar toen kon Reus de eenzaamheid niet langer verdragen en hij ging naar Jims kamer en begon aan de deur te krabben.

Jim wipte uit bed, waggelde slaperig naar de douche en kwam er even later fris en monter onder vandaan. In recordtijd was hij aangekleed en liep hij zingend over de gang. „Opstaan, luilakken!" riep hij. „Opstaan!"

Omdat hij beneden niemand aantrof, stapte hij naar buiten en maakte een wandeling rond het huis. Aan de achterkant was een kleine, natuurlijke baai met een smalle strook strand.

„Tjonge! Wat een verrukkelijk oord!" zei Jim tegen Reus.

Reus duwde zijn neus in Jims hand en zuchtte voldaan.

„Jim! Eten!" riep Gappy van de veranda.

Meneer en mevrouw Brooker hadden al

Het duurde een paar seconden voordat ze het vuurrood aangelopen hoofd van Jim weer te voorschijn zagen schieten.

ontbeten en het viertal had het rijk alleen in de gezellige eetkamer. De eerste paar minuten zaten ze zwijgend tegenover elkaar en deden zich te goed aan de knappende broodjes. Toen zei Jane: „Jongens, ik moet jullie iets vertellen. Iets belangrijks. Luister jij ook, Jim?"

„Ja," zei Jim afwezig.

Gappy gaf Jane een knipoog. „Trek je maar niets van hem aan," zei ze. „Hij is de vermoeienissen van de reis nog niet helemaal te boven. En dat kun je hem niet kwalijk nemen, want hij is het nu eenmaal niet gewend."

„Zal ik jou eens iets vertellen?" riep Jim verontwaardigd uit. „Als er iemand is, die. . ."

„Stilte!" schreeuwde Jane en ze sloeg zo hard op de tafel, dat Reus van schrik omtuimelde en met zijn poten in de lucht bleef liggen. Jane haalde diep adem en keek streng om zich heen.

„Ik wil niet in de rede gevallen worden," begon ze. „Luister. Toen we gisteren van boord gingen, bleef ik even achter, hè? Ik raakte klem tussen een groepje mensen en ik dacht eerst dat het niets bijzonders was. Maar toen zag ik plotseling, dat een vrij kleine, dikke man zijn knie tegen mijn koffer drukte en me tegenhield. „Ik moet u iets zeggen," fluisterde hij in mijn oor. „Luister goed. Juffrouw Potts is uw vijandin. Vertrouw haar niet!" Wat zeggen jullie me daar van?"

„Een kleine, dikke man?" zei Jim langzaam. „Die ken ik. Dat wil zeggen: hij zat bij ons in het vliegtuig en hij stond ons in het Piarco-hotel te bespieden. Toen Paul en jij die kaart kochten, Jane. En ik heb hem op de boot ook gezien. Samen met juffrouw Potts nota bene. Vreemde geschiedenis is dat, hè?"

„Maar. . ." zei Gappy langzaam. „Waarom zou juffrouw Potts onze vijandin zijn? En wie is die man eigenlijk?"

„Dat zullen we gauw genoeg weten," zei Paul, terwijl hij opstond. Hij wees naar de baai en de anderen keken in de aangeduide richting. Uit een kleine roeiboot stapte op datzelfde moment de man over wie ze zaten te praten in het ondiepe water en waadde naar de kant.

„Asjemenou!" riep Jane uit, maar ze vergat haar verbazing onmiddellijk weer, want Reus was razendsnel opgesprongen en rende luid blaffend het strand op.

„Ik moet u iets zeggen, fluisterde hij in mijn oor. Luister goed!"

„Laat maar. . . laat maar," steunde de man zwakjes. „Als ik maar even kan zitten. . ."

„Reus, kom niet hier!" riep Gappy, die nog niet vergeten was, dat Reus altijd het omgekeerde deed van wat hem bevolen werd.

Maar het was al te laat. Reus was met een enorme sprong in het water terechtgekomen en verdween met de man in een lawine van schuim onder het oppervlak.

„O! Kijk nou eens!" zei Jane.

Paul sprong op. Hij schoot de verandatrap af en rende, gevolgd door de anderen, naar de baai.

De roeiboot dobberde stuurloos op de golven in de richting van het strand, maar van de man en van Reus was geen spoor te bekennen.

„Reus!" daverde Pauls stem over het water.

Er verstreken enkele seconden en toen zagen ze heel langzaam een kop omhoogkomen. Een bruine, harige kop met een paar gele ogen en een brede bek, die een triomfantelijk geblaf uitstootte.

Reus zat boven op zijn prooi.

„Kom niet hier! Onmiddellijk!" bulderde Paul.

De hond schudde meewarig zijn ruige kop en zwom naar de kant, en op het moment dat hij het strand op stapte, schoot er een proestend, vuurrood hoofd boven water.

Paul en Jim liepen naar de man toe en hielpen hem overeind. Hij snakte naar adem en zijn ogen waren gesloten, maar hij leek ongedeerd.

„Ik. . . Het spijt me bijzonder," stamelde Paul. „Ik weet niet wat hem plotseling mankeerde. Ik bied u mijn verontschuldigingen aan."

„Laat maar. . . laat maar," steunde de man zwakjes. „Als ik maar even kan zitten. . ."

Hij plofte op het strand neer en veegde zijn gezicht af met zijn natte zakdoek. Reus voelde wel dat men niet over hem te spreken was en hij hield zich veilig op de achtergrond. Hijgend lag hij onder een palmboom en hield vandaar het groepje in de gaten.

„Kunnen we iets voor u doen?" vroeg Gappy bezorgd. Zoals hij daar nat en buiten adem in hun midden zat, maakte hij meer een zielige dan een geheimzinnige indruk.

„Nee. . . dank u," zei hij, nog steeds hijgend. Voorzichtig opende hij zijn ogen en nam de jongelui tegenover hem aandachtig op. Toen draaide hij zich half om en keek over zijn schouder of er nog iemand anders in de buurt was.

„Wat zou hij van ons willen?" fluisterde Jane in Gappy's oor en Gappy trok haar wenkbrauwen op.

De man krabbelde moeizaam overeind en wrong zijn broekspijpen en de mouwen van zijn jasje uit.

Voor de tweede maal keek hij schichtig om zich heen en het werkte aanstekelijk, want de anderen wierpen onwillekeurig ook een blik achter zich.

„Kunnen... kunnen we niet ergens naar toe gaan, waar niemand ons kan horen? Ik heb jullie iets heel belangrijks te vertellen."

„Gaat u maar mee naar mijn huis," stelde Paul voor. „Mijn vader en mijn moeder zijn er niet."

„Prachtig," zei de vreemdeling. „Laten we dan meteen gaan. Geen tijd verliezen!"

„Reus, ga met ons mee!" beval Paul

Reus rolde zich onmiddellijk op zijn zij en vormde een prachtnabootsing van een ruw haardkleedje. De man keek zenuwachtig naar hem om en liep toen vlug achter de kinderen aan het huis in.

„Ziezo," zei Paul toen ze allemaal in de gezellige huiskamer om de tafel zaten. „En wat hebt u ons te vertellen?"

De man aarzelde. Hij trommelde met zijn vingers op de tafel en streek zijn gekreukt overhemd glad.

„Het is zeer geheim!" zei hij zo plotseling, dat Jane van schrik opsprong. „Er mag geen woord van uitlekken. Begrepen?"

Het viertal knikte.

„Goed. Jullie kennen juffrouw Potts, hè?" vervolgde hij fluisterend. „Vertrouw die niet!"

Even was het stil. Toen zei Gappy: „Maar waarom niet?"

De vreemdeling aarzelde. „Juffrouw Potts is niet wat ze voorgeeft te zijn," zei hij tenslotte

„Alsjeblieft! Wat heb ik je gezegd!" riep Jim uit voordat Paul de kans had hem een trap tegen zijn scheenbeen te geven. „Ik zei toch al dat er iets vreemds aan haar was!"

De man staarde Jim een ogenblik verbaasd aan. Het leek of hij even sprakeloos was.

„Maar wat is ze dan wel?" wilde Gappy weten.

„Ze smokkelt," antwoordde hij

Onmiddellijk na deze mededeling begonnen ze alle vier tegelijk te praten, maar Jims stem kwam gemakkelijk boven die van de anderen uit en hij bleef maar herhalen, dat hij het wel gezegd had en dat hij juffrouw Potts van het begin af aan gewantrouwd had.

Toen het eindelijk stil was, zei Jane: „Ik geloof er niets van. Juffrouw Potts is veel te sympathiek en te aardig om zich in te laten met zo iets als smokkelen."

„Sssst! Niet zo hard!" zei de dikke man. „Ik heb u toch gezegd dat niemand dat mag weten Houdt u het alstublieft verder voor u!"

„Maar wie of wat bent ú dan, dat u haar zo goed schijnt te kennen?" zei Paul achterdochtig

Voor de zoveelste maal aarzelde de man eer hij antwoordde. „Dat... dat kan ik jullie helaas niet vertellen," fluisterde hij. „Laten we zeggen dat ik haar al geruime tijd beroepshalve in het oog houdt."

„Bent u van de politie?" vroeg Gappy. In haar ogen had hij heel weinig weg van een politieman.

„Zo zou je het kunnen noemen," antwoordde de man voorzichtig. „Maar ik wil er nogmaals op aandringen: bemoei u niet met juffrouw Potts. Blijf uit haar buurt!"

„We zullen eens kijken," zei Paul. Hij was niet van plan zich vast te leggen aan een belofte, omdat hij aan de goede bedoelingen van de geheimzinnige bezoeker twijfelde. *Wordt vervolgd*

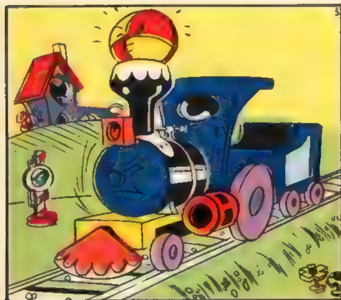
SPELEND

Trineke Klomp had gewassen en ze was juist bezig de schone was op te hangen toen Hakkepuf, de locomotief, er aankwam. Hakkepuf blies grote rookwolken uit en Gompie Stuitbal, die bij Trineke was, wilde graag een eindje op de schoorsteen van Hakkepuf meerijden.

Gompie wachtte tot Hakkepuf dicht bij hem was, stuitte een paar keer flink op de grond en, tjoep, daar zweefde hij al door de lucht. „Pas op, Gompie," riep Trineke Klomp, „je wordt helemaal vies, als je boven de schoorsteen van Hakkepuf komt."

Maar Gompie luisterde niet naar wat Trineke zei. Hij maakte een mooie boog door de lucht en kwam precies op de schoorsteen van Hakkepuf terecht. „Hela," riep Hakkepuf, „wat gebeurt er? Er zit iets op mijn schoorsteen. Ik verslik me bijna in de rook."

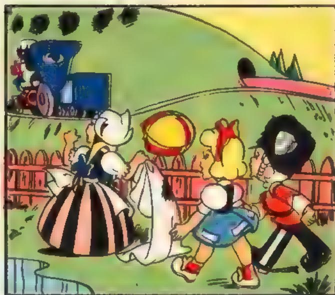
Toen zag Hakkepuf wie er op zijn schoorsteen was gaan zitten. „Wil je er weleens gauw afgaan?" riep hij. Maar Gompie Stuitbal vond het veel te leuk daarboven en bleef zitten. „Ik krijg je wel," zei Hakkepuf. Hij haalde heel diep adem en blies Gompie in één keer weg.

SPEELGOED

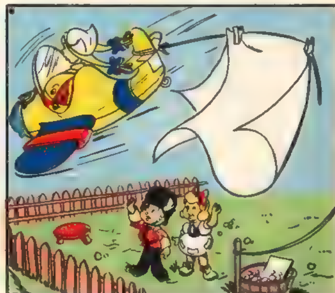
Gompie vloog door de lucht en kwam pardoes tegen een van de helderwitte lakens van Trineke Klomp terecht. „O, wat erg," jammerde Trineke. „Foei, Gompie, nu heb je een grote zwarte vlek op mijn mooie schone laken gemaakt."

Hakkepuf was al weer doorgereden en hij lachte in zichzelf om die domme Gompie, die op zijn schoorsteen had willen zitten. Terwijl Trineke en Gompie hem verdrietig nakeken, kwamen Dollie en Tommie net aanwandelen.

„Wat is hier aan de hand?" vroeg Tommie. „Wat kijken jullie verdrietig!" Trineke vertelde wat er was gebeurd. Op dat ogenblik kwam ook Fladder Vliegmachien er aan. „Wacht," zei Tommie, „ik heb opeens een idee. Gaan jullie het vuile laken maar wassen."

Dollie waste het laken en Trineke maakte Gompie schoon. Toen bond Tommie het natte laken achter aan de staart van Fladder vast, die meteen begon rond te vliegen. Gompie zette hij op Fladders rug. „Zo," zei Tommie, „nu zijn ze allebei gauw droog en Gompie kijkt voortaan wel uit."

De kristallen kroon

BRENDA BEKEEK DE BROCHE AANDACHTIG. ER STOND EEN DRAAK OP AFGEBEELD, DIE ZIJ OOK BIJ DE ANDERE LEDEN VAN DE BENDE EN BIJ DE POLITIEAGENT GEZIEN HAD. ZIJ KON HAAR PLANNETJE NAUWELIJKS AAN ROB VERTELLEN, ZO OPGEWONDEN WAS ZE.

DE VOLGENDE OCHTEND VROEG IN HET HOTEL

MET DIE BROCHE KAN IK DE WAARZEGGER TUNG OVERTUIGEN DAT IK NAMENS JUFFROUW WONG KOM. ZIJ ZOU OM TIEN UUR KOMEN, IK GA DUS VROEGER.

EN JIJ NEEMT DAN HET ZEVENDE BEELDJE MEE! DAT ZOU PRACHTIG ZIJN, MAAR WEL GEVAARLIJK!

SAMEN REDEN ROB EN BRENDA NAAR HET DORP, WAAR DE MARKT AL BEGONNEN WAS.

KIJK, DAAR STAAT DE TENT VAN TUNG DE WAARZEGGER.

TUNG

DAAR HEB JE DE JONGELUI UIT DE JEUGDHERBERG. DIE KUNNEN WE NU ECHT NIET GEBRUIKEN!

DE JONGELUI LIETEN ZICH NIET GEMAKKELIJK AFSCHEPEN.

TUNG

KOM MEE, ROB, WE GAAN VOLKSDANSEN DOEN EN JIJ MOET TROMPET SPELEN.

LUISTER, IK KAN ECHT NIET...

DOE NIET FLAUW, ROB, JE MOET MEEDOEN. KOM MEE.

NATUURLIJK SPEEL JIJ TROMPET, ROB.

ROB KON VLUG EVEN EEN WOORDJE MET BRENDA WISSELEN.

NOG TIJD GENOEG. IK LOOP ER STRAKS WEL EVEN TUSSENUIT EN KOM BIJ JE TERUG

GOED. MAAR SCHIET OP!

DE TIJD VERSTREEK EN ROB KWAM NIET! ZENUWACHTIG DRAAIDE BRENDA DE BROCHE VAN JUFFROUW WONG OP HAAR JASJE OM EN OM.

TUNG

TUNG

IK ZAL ALLEEN MOETEN GAAN, ANDERS WORDT HET TE LAAT. ZOU IK TUNG ERVAN KUNNEN OVERTUIGEN DAT IK NAMENS JUFFROUW WONG KOM?

MIJN OPDRACHT LUIDT HET LAATSTE IVOREN BEELDJE TE GEVEN AAN JUFFROUW WONG OF HAAR PLAATSVERVANGER. DAAR KOMT IEMAND AAN. WIE ZOU HET ZIJN?

De man van staal

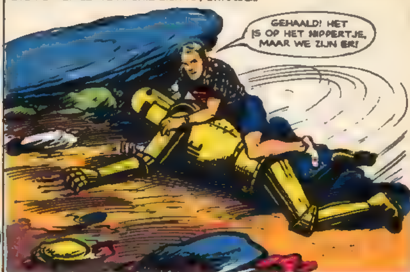

ZORGVULDIG MAT HIJ NOG EENS DE AFSTAND.
WE MOETEN VOORZICHTIG ZIJN, ARCHIE. ONS LEVEN HANGT AAN EEN ZIJDEN DRAAD!

EVEN LATER ZETTE ARCHIE ZICH AF, ZWAAIDE..
GEHAALD! HET IS OP HET NIPPERTJE, MAAR WE ZIJN ER!

ZE ZAGEN JUIST DAT KEN BIJ KENNIS KWAM.
IK BEN GEVALLEN; [redacted]
ARCHIE

VLUG VERTELDE TED WAT ER GEBEURD WAS.
DAGUSTA EN PATCH HEBBEN JE NEERGESLAGEN EN HEBBEN ME TOEN DE SCHAT UIT HET VLIEGTUIG AFHANDIG WETEN TE MAKEN. IK KON HEN NIET ZIEN.
DUS IS AL ONZE MOEITE VERGEEFS GEWEEST!
ARCHIE

TED WEES NAAR HET STRAND.
ZIE JE ZE? ZE STAPPEN IN EEN KANO; ZE GAAN NATUURLIJK TERUG NAAR HUN MOTORBOOT.

DAGUSTA EN PATCH WAREN OPGETOGEN.
ZIT JE? VOORUIT MAAR!
ROEIEN MAAR! ALS WE EENMAAL OP DE MOTORBOOT ZIJN, KAN NIEMAND ONS DAT PAKJE MEER AFNEMEN. WE ZIJN RIJK, [redacted] EINDELIJK DE BUIT!

MAAR TED GAF DE MOED NIET OP.
TOCH MOETEN WE ZE INHALEN. GA OP DIE GROTE PLATTE STEEN ZITTEN, KEN. VLUG!

ZIJN BEDOELING WERD AL GAUW DUIDELIJK.
WE GLIJDEN OP DE [redacted] DE KUST EN HALEN DE KERELS IN. HET IS EEN KLEINE KANS, MAAR WE MOETEN HET WAGEN.

De samenzwering tegen prins Rudolf

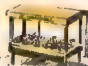

MAGDA VANZELL LAS DE BRIEF VOOR, WAARIN DE BEPALINGEN VAN HET GILDE STONDEN.
EEN DAARVAN WAS DAT IEDERE HOUDER VAN EEN KRAAMPJE VERPLICHT WAS MINSTENS TWEE DAGEN PER WEEK OPEN TE ZIJN, ANDERS ZOU HIJ ZIJN VERGUNNING VERBEUREN. MAAR TRUDY'S [redacted] HET ZIEKENHUIS. MAGDA WERKTE ALS NAAISTER OP HET PALEIS EN TRUDY WAS NOG TE JONG OM IN HET KRAAMPJE TE STAAN.

HET GOEDE HART VAN DE PRINSES WAS GETROFFEN - HOEWEL HET SPONTANE VOORSTEL VAN TRUDY HAAR OVERROMPELDE.

ANITA, ZOU JIJ BIJ ONS KRAAMPJE WILLEN HELPEN? JE BENT ZO HANDIG EN ALS JIJ IETS DOET, GAAT HET ALTIJD GOED.

O, ANITA, ZOU JE DAT WILLEN DOEN?

IK... BIJ EEN BLOEMENKRAAMPJE STAAN? IK WEET NIET..

DE PRINSES SCHROK VAN DE GEDACHTE - MAAR HET LEEK HAAR OOK WEL LEUK.

IK ZOU NIET WETEN HOE IK HET DOEN MOEST - MAAR IK HOUD VAN BLOEMEN EN ALS IK HEN HELPEN WIL, DAN MOET HET MAAR...

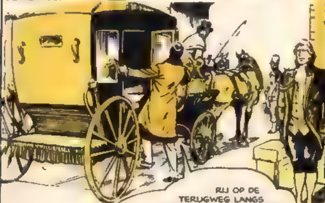
BIJNA VOORDAT ZE HET WIST, WAS DE PRINSES IN DE TUIN AAN HET BLOEMEN PLUKKEN.

DIT ZIJN DE ROZEN, DIE GROOTVADER SPECIAAL VOOR DE VERKOOP KWEEKT. MOOI, HÈ?

ZE ZIJN PRACHTIG! BIJNA ZO MOOI ALS DE ROZEN, DIE WIJ... IK BEDOEL, ALS DE ROZEN DIE OP KASTEEL LICHTENBERG GROEIEN.

EVEN LATER LIEP ER IN HET LAANTJE EEN PRINSES MET EEN HANDKAR VOL BLOEMEN.

HET IS WEL ONGEWOON WERK VOOR ME! OOM JOSEF ZOU HET VAST NIET GOEDKEUREN. IK BEN BENIEUWD WAT ER VAN KOMEN ZAL.

VAN DE GEZANT HAD [redacted] NOMEN DAT DE VANZELLS IN MOEILIJK [redacted] ZE HAD TOEN NIET VERDER KUNNEN VRAGEN, WANT DE GEZANT BRACHT EEN OFFICIEEL BEZOEK UIT NAAM VAN PRINS RUDOLF. NU ZE ALLES WIST, WILDE ZE GRAAG HELPEN. ZE VERMOEDDE NIET DAT ZE DE GEZANT SPOEDIG WEER ZOU ONTMOETEN.

2

Olivier lijdt schipbreuk

door David Scott Daniell

met tekeningen van H. J. Giesen

KORTE INHOUD: *Olivier Crow, leerlingtamboer bij het honderdelfde regiment infanterie van het Britse leger, en zijn nichtje Pollie Trott zijn na een avontuurlijke zeereis op Sicilië aangekomen. Het is juni 1806 en overal in Europa wordt gevochten tegen Napoleon. Als Olivier klaagt dat er op het eiland niets te beleven valt, krijgen sergeant Trott, de vader van Pollie, en soldaat Pilchard van vaandrig Boscowen opdracht de gevangene Zucconi, die voor de krijgsraad moet verschijnen, op het schip de Zwaluw naar Gibraltar te brengen. Olivier moet hen vergezellen om voor de krijgsraad getuigenis af te leggen van de poging die Zucconi met zijn bende heeft ondernomen om het regiment in een hinderlaag te lokken. Pollie mag niet mee.*

Wel, Pollie," zei Olivier, „jou hebben ze nu eenmaal niet gevraagd. Gebruik je verstand nu eens even. Bij zo'n belangrijke onderneming kunnen we toch immers geen meisjes gebruiken. Dat is dunkt me zo klaar als een klontje."

„Je bent een onbeleefde vlerk!" antwoordde Pollie.

Inmiddels waren ze de plek genaderd waar de krijgsgevangenen werden bewaakt. Dit gedeelte van het kamp was met dikke touwen afgezet. Voor de tenten binnen deze omheining stonden vier gewapende schildwachten op post.

„Ik denk niet dat die ouwe Zucconi het leuk zal vinden," zei soldaat Pilchard. „Gaan jullie even met me mee naar hem toe?"

„Mij niet gezien," zei Pollie, „ik ga hier wel een beetje zitten babbelen met Beëlzebub. Apen hebben meer verstand dan sommige aankomende tamboertjes."

In een grote tent zat Zucconi op een kist, met een van zijn voeten geketend aan de paal die in het midden was opgericht. Hij zat stil voor zich uit te kijken en maakte een zeer verslagen indruk. Hij wist maar al te goed wat hem boven het hoofd hing, nu hij zich door de Fransen ertoe had laten verleiden het honderdelfde regiment infanterie van het Britse leger in een hinderlaag te lokken.

Hij had al zes weken in arrest gezeten. Nu de ene dag na de andere verstreek, zonder dat hij voor het gerecht werd gedaagd, probeerde hij zonder veel hoop op succes zijn bewakers meer en meer voor zich in te nemen door zich erg vriendelijk te gedragen. Toen hij soldaat Pilchard en Olivier de tent zag binnenkomen, plooide

hij zijn gezicht tot een brede grijns

„Ha, goeiendag, beste vrienden!" zei hij op gemaakt vriendelijke toon. „Wat aardig van jullie om mij eens te komen opzoeken!"

Olivier had medelijden met de man. Hij wist beter dan wie ook dat Zucconi een onbetrouwbaar en misdadig sujet was. Hij wist dat hij zich aan de zijde van de Fransen had geschaard en dat hij met zijn bende had geprobeerd het regiment in een nauwe bergpas te overvallen.

Samen met Pollie had Olivier verscheidene dagen in het hoofdkwartier van de Siciliaan in gevangenschap doorgebracht. En toch, ondanks dit alles, vond Olivier het erg onprettig de man hier machteloos vastgeketend te zien zitten.

„Dag, signor Zucconi," zei hij. „Soldaat Pilchard heeft nieuws voor u."

Zucconi sloeg nieuwsgierig zijn ogen op en spreidde zijn armen uit.

„Nieuws?" vroeg hij gretig. „Word ik. . . vrijgelaten? Zijn de Engelsen eindelijk tot het inzicht gekomen dat ik mij nu tot hun vrienden reken? Komen jullie me bevrijden van deze verschrikkelijke ketting? Wat een heerlijk idee!"

Hij kwam op Olivier af, alsof hij hem wilde omhelzen. Maar deze deed snel een stap terug.

Soldaat Pilchard stond op zijn gemak toe te kijken, terwijl hij met een lucifer tussen zijn tanden peuterde.

„Hee, kalm aan een beetje! Wie praat er over vrijlaten? We gaan je naar Gibraltar brengen. Morgenochtend om zes uur moet je klaar staan!"

„Naar Gibraltar? Waarom?"

„Waarom?" herhaalde soldaat Pilchard. „Nou, natuurlijk om verhoord te worden. Ze willen er precies achter zien te komen wat jij samen met de verradersvriendjes in Engeland hebt uitgebroed. Daarna moet je terechtstaan voor de krijgsraad. Wat die met je zal doen, kun je denkelijk wel raden!"

Zucconi's gelaatsuitdrukking veranderde als bij toverslag. Vertwijfeld stond hij zich in zijn handen te wringen.

„Ze zullen me toch zeker niet ophangen? Mij, de grote Zucconi? Geloven jullie me dan toch! Ik vertel aan iedereen die het maar wil horen dat ik een vriend van de Engelsen ben. Zodra jullie me vrijlaten, zul je het wel zien. Dan ga ik met mijn dappere manschappen voor jullie vechten tegen de Fransen. Ach, ach, hoe moet ik jullie het toch duidelijk maken?"

„Als je het mij vraagt, kan het Britse leger het best zonder de hulp van jou en je dieven stellen."

Zucconi bleef zijn uiterste best doen om hen te overtuigen. Hij wenkte hen dichterbij en liet zijn stem tot een zacht gefluister dalen.

„Luister nu eens goed, vrienden," zei hij. „Soldaat Pilchard, je bent een zeer dapper soldaat, maar je wordt langzamerhand een dagje ouder. En kijk die kleine Olivier eens. Zo'n aardig kereltje. Wat jammer zou het zijn als hij zijn leven zou moeten laten op het slagveld. Moet je horen. Ik heb hier op Sicilië drie boerderijen en twee wijngaarden. Die kunnen jullie allemaal van me krijgen. Je hoeft maar naar mijn zwager te gaan. Die maakt alles voor jullie in orde. Dan kunnen jullie het leger de rug toekeren en een rijk leventje leiden als landheren. Nou? Wat vinden jullie ervan?"

Vergenoegd wreef hij zich in zijn handen en keek eerst soldaat Pilchard en daarna Olivier aan.

„Poeh, het mocht wat," zei Olivier. „Twee wijngaarden! Dank je feestelijk, mijnheer Zucconi!"

„Jullie kunnen ze zó van me krijgen. Ik vraag er niets anders voor terug dan mijn vrijheid, een geladen pistool en een dolk."

Het gemene aanbod van Zucconi maakte Olivier kwaad. Vol afschuw wendde hij het hoofd af. Soldaat Pilchard echter scheen het niet zo gek te vinden. Langzaam knikte hij een paar keer instem-

„Nieuws?" vroeg hij gretig. „Word ik. . . vrijgelaten?"

mend en bleef onderwijl met de lucifer tussen zijn tanden porren

„Alles wat jullie te doen staat," ging Zucconi voort, „is mij stiekem die spulletjes te brengen. Er is geen mens die jullie zal verdenken. Ik ga weer naar de bergen terug om mijn manschappen te verzamelen. En jullie zijn voor je leven lang onder de pannen."

„Een aardig voorstel, Zucconi, dat moet ik zeggen," begon soldaat Pilchard. „Je aanbod klinkt zeer verleidelijk."

Zucconi vestigde zijn blik op de soldaat en glimlachte verrukt.

„Dus dat is afgesproken," riep hij uit. „Prachtig, soldaat! Daar houden we het dan op!"

„Wacht even," zei soldaat Pilchard, „laten we niet te haastig van stapel lopen. Vandaag in ieder geval nog niet! Denk eraan, morgenochtend om zes uur moet je klaar staan Het beste ermee. Kom, Olivier, we hebben nog meer te doen."

Zucconi stond een ogenblik perplex. Toen begon hij een vloed van Italiaanse scheldwoorden uit te storten Maar soldaat Pilchard en Olivier keerden hem op hun gemak de rug toe

Buiten de omheining gekomen floot de soldaat zijn aapje, dat vrolijk naar hem toehuppelde. Terwijl Pilchard vervolgens zijn eigen tent opzocht, keerde Olivier terug naar de olijfboom, waar Pollie op haar eentje in de schaduw zat te wachten.

De jonge tamboer ging zitten en keek zijn nichtje eens aan. Ze zweeg hardnekkig. Olivier begreep al spoedig dat hij zich in een lastig parket bevond. Pollie was in een verdrietige bui. Dat was des te erger, nu hij zelf zo vol zat van de komende reis, dat hij erover móést praten, of hij wilde of niet. De moeilijkheid was dat hij Pollie tot andere gedachten moest zien te brengen

Hij trok zijn tuniek uit en onderwierp deze aan een nauwkeurig onderzoek. Van de knopen zaten er twee een beetje los en op de rechtermanchet bespeurde hij een vlekje. Vol goede moed begon hij er met zijn zakdoek overheen te vegen.

„Ontzettend jammer dat je niet mee mag, Pollie!" zei hij.

„O," luidde het antwoord, „ik vermaak me hier wel, hoor!"

Olivier slaakte een diepe zucht.

„Zucconi vindt het niet zo mooi," zei hij.

„O nee?" vroeg Pollie op een toon, alsof de hele Zucconi haar niet het minste belang inboezemde.

„Om de een of andere reden heb ik toch medelijden met hem," begon haar neef [illegible]

„Medelijden met een schurk, die geprobeerd heeft ons met z'n allen om het leven te brengen?"

Op dit verwijt ging Olivier wijselijk niet in.

„Luister eens, Pollie," zei hij. „Doe nu niet zo kinderachtig. Hier, naai deze knopen even aan mijn tuniek. En er zit hier ook een vlekje op mijn manchet."

„O, daar ben ik dus goed genoeg voor!" stoof Pollie verontwaardigd op. „Jij gaat op reis naar Gibraltar met vader en oom Pharao. En mij kunnen jullie niet gebruiken. Als je nu dacht dat ik die knopen aan je tuniek ging zetten en de smeerboel opruimde die jij ervan gemaakt hebt, heb je het mis. Zoek zelf maar een naald en een draad!"

„Toe nou, Pollie, je kunt het zo goed!" smeekte Olivier. „Het is toch immers niet mijn schuld dat je hier moet achterblijven. En trouwens, ik geloof dat die hele expeditie maar een vervelend karweitje is. Onderweg is er natuurlijk niets te beleven. En als we eenmaal zijn aangekomen, kan ik in de houding springen voor een rij ontzagwekkende hoge omes om de nodige vragen over Zucconi te beantwoorden. Hoogstens vragen ze me ook nog even naar de verschrikkelijke kerels die mij toen in Portsmouth die brief voor Zucconi hebben meegegeven. Daarna komen we terug. . . en dat is alles. Eerlijk gezegd heb ik er niet eens zoveel zin in om mee te gaan zonder jou."

Hij stond op en begon langzaam weg te wandelen, met z'n tuniek over zijn arm.

„Zeg, Olivier!" riep Pollie opeens. „Laat die tuniek toch maar hier Het kan wel zijn dat ik die knopen eraan zet. Het kan ook wel zijn van niet."

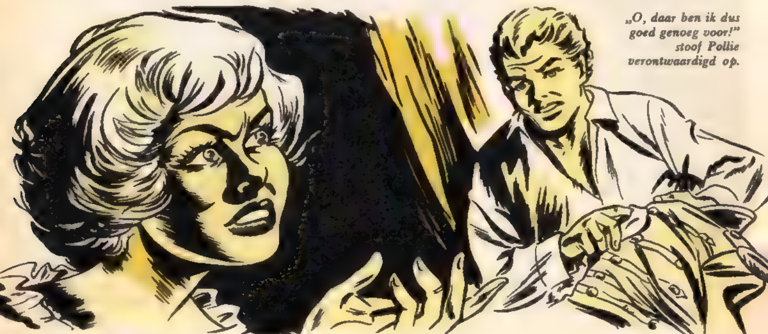
„Ik zou het erg leuk vinden als je het deed," glimlachte Olivier, terwijl hij op z'n schreden terugkeerde.

Hij legde de uniformjas naast zijn nichtje neer en wachtte enkele ogenblikken. Daarna zei hij: „Zeg, hoor eens, morgenochtend kom je zeker naar de kade om ons vaarwel te zeggen, hè?"

„Om vaarwel te zeggen?" zei Pollie peinzend. „Och, misschien wel. Misschien ook wel niet."

Olivier bleef nog een tijdje aarzelend staan, maar ging eindelijk toch maar weg. Pollie keek hem na. Daarna knikte ze langzaam enkele keren met het hoofd, alsof ze het met zichzelf ergens over eens geworden was.

De volgende ochtend koos de *Zwaluw* zee Een half uur na het vertrek was er aan boord van de vroegere Franse kotter al bijna geen land meer te zien. Er woei een stevige wind uit het oosten en het scheepje was met volle zeilen aan de lange reis begonnen. Olivier stond tegen de reling geleund. Nieuwsgierig tuurde hij naar de Siciliaanse kust, waarvan de groen beboste klippen hoe langer hoe

„O, daar ben ik dus goed genoeg voor!" stoof Pollie verontwaardigd op.

kleiner werden, totdat tenslotte nog slechts het rotsgebergte boven de nevel uitstak, die laag over de Middellandse Zee hing.

Zucconi zat veilig opgesloten in een hok in het vooronder. Hij was vreselijk te keer gegaan, toen soldaat Pilchard hem daar een uur geleden heen had gevoerd. Wanhopig had hij geprobeerd zijn bewakers alsnog om te praten. Eerst met goede woorden, daarna met dreigementen en tenslotte met de gebruikelijke stortvloed van Italiaanse scheldwoorden. Maar eindelijk was hij tot rust gekomen, Olivier dacht al niet eens meer aan hem.

Het gaf de jonge tamboer een gevoel van rust en veiligheid te luisteren naar het gekraak van de touwen in de zware houtblokken, die zich spanden als het grootzeil een onverwachte beweging maakte. Met welbehagen zag hij hoe de kotter de golven van de diepblauwe zee met een stevig vaartje doorkliefde. Te midden van de kalme bedrijvigheid aan boord van het zacht deinende schip voelde hij zich steeds rustiger worden.

De bekoring van het uitzicht en de verwachting van de avonturen die hij mogelijk voor de boeg had, namen hem tenslotte helemaal in beslag. Het was een prachtige morgen. De lucht werd al spoedig helder blauw, de wind bracht een verfrissende koelte en de zon stond nog zo laag, dat Olivier er niet de minste last van had. Als Pollie nu ook nog bij hem was geweest, zou er niets te wensen zijn overgebleven.

Op het kleine en kraakhelder geboende dek van de kotter had Olivier intussen gezelschap gekregen van twee jongelui die in opperbest humeur verkeerden. Het waren de vaandrig Boscowen en de adelborst Jolliffe, de kapitein van het schip. De adelborst liep zelfbewust het dek op en neer met een lange kijker onder zijn arm. Vaandrig Boscowen stond tegen de reling geleund. Evenals Olivier begon hij van lieverlede meer van de reis te genieten. Bovendien was hij voor het eerst van zijn leven zelfstandig commandant.

Toen adelborst Jolliffe het achterdek had bereikt, bleef hij staan en monsterde met kennersblik de zeilen. Met luider stem schreeuwde hij een bevel tegen de bootsman, die het onmiddellijk doorgaf aan zijn matrozen. Daarna draaide Jolliffe zich om, hernam zijn zelfbewuste kapiteinshouding en kwam met statige tred op Boscowen af. Hij stelde zich naast de vaandrig op en beide mannen sloegen enkele ogenblikken de werkzaamheden van de bemanning gade.

„Hoelang ben je eigenlijk al in dienst, Jolliffe?" vroeg Boscowen.

„Ongeveer anderhalf jaar, Boscowen. En jij?"

„Ook zo iets. De bewaking van deze krijgsgevangenen is mijn eerste zelfstandige opdracht."

Wordt vervolgd

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

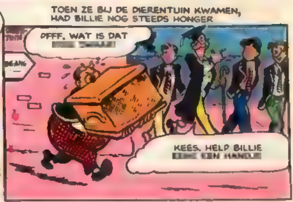

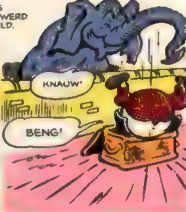

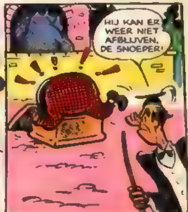

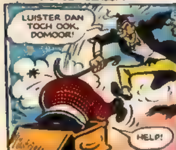

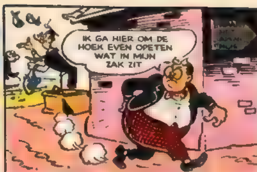

Een koninklijke bloem

De camelia, een oosterse plant met prachtige bloemen, kwam in 1634 voor het eerst uit Japan naar Europa. Het merkwaardige was echter dat de zeelieden die een struik meebrachten daaraan nog nooit bloemen hadden zien bloeien; ze dachten dat het een theestruik was. Toen men later de vergissing bemerkte, verdween in Europa de belangstelling voor de camelia. Pas meer dan een eeuw daarna, in de winter van 1784, werd uit China de tweede struik ingevoerd. Hij besat schitterende, witte bloemen. De bloeiende plant werd aangeboden aan Maria Theresia, de gemalin van koning Karel III van Spanje.

Vanaf die tijd begon men het fraaie gewas verder te kweken en te veredelen. Het resultaat was een nóg mooiere, rozerode bloem. In 1814 bestonden er in Europa al een twintigtal variaties van de camelia. Jarenlang bleef zij de geliefkoosde bloem van de koningshuizen en de adel. Josephine Bonaparte kweekte haar op in een speciale exotische tuin van het paleis; ze heeft enkele malen een hofbal gegeven in een zaal die uitsluitend met deze „koningsbloemen" versierd was.

De ring met de uil

Vervolg van blz. 3

Maar het bleef niet bij één keer. Hij nam de ring een keer mee naar school; alle jongens waren er jaloers op, de mensen in de trein keken er nieuwsgierig naar . enfin, Edwin werd trots op zijn ongewone ring en droeg hem dikwijls, als zijn oom het niet kon zien. . .

Op een avond, nadat hij een nieuw treinabonnement had gehaald en hij naar huis ging, kwam er iemand naast hem lopen Het was een lange, donkere man met een grijze sportpet op

„Een ogenblikje graag," zei hij. „Ik hoop dat je niet al te veel haast hebt."

Edwin bleef staan „Hoezo, meneer?"

„Ik wou je iets vragen," zei de man. „Toen je zoëven bij het loket stond, zag ik dat je net zo'n ring draagt als ik. Kijk maar."

Hij hief zijn hand op en toonde Edwin een ring die als twee druppels water op de zijne leek

„Zie je," zei hij, „ik heb een kennis die er ook graag een zou willen hebben, maar ik heb de mijne in Frankrijk gekocht en ik weet niet waar je ze hier kunt krijgen Het is toch precies dezelfde, nietwaar?"

Hij draaide de ring aan Edwins vinger een kwartslag naar rechts en bekeek hem nauwkeurig

„Juist," zei hij. „Het is dezelfde als ik heb. Hoe ben jij er eigenlijk aan gekomen?"

De donkere ogen keken Edwin scherp aan. „Heb je hem hier in Londen gekocht?"

Een ogenblik aarzelde Edwin. Toen antwoordde hij zonder zelf te weten waarom: „Nee, meneer, ik heb 'm van m'n broer gekregen Die heeft 'm uit Sidney meegebracht, maar waar hij hem gekocht heeft, weet ik niet."

„Dat spijt me," zei de man. „Zou je het hem niet eens willen vragen? Ik ben hier elke donderdag om deze tijd. Als je het weet, vertel het me dan de volgende week even "

„Dat is goed, meneer," beloofde Edwin

Nu pas ontdekte hij, wat hem nog nooit was opgevallen. Wanneer hij de ring naar rechts draaide, zodat het blad schuin omhoog stond, waren er in de lijntjes, waarmee de veren van de uil waren aangegeven, duidelijk enkele tekens te herkennen En toen hij nauwkeuriger keek, zag hij, dat het drie cijfers waren die het getal 178 vormden.

Zo kunstig had de graveur de cijfers aangebracht, dat ze alleen te zien waren wanneer de ring in een bepaalde stand werd gehouden. Iemand die hem droeg zoals het hoorde, zou er nooit achter komen

De wind die tegen de avond was opgestoken, werd een flinke storm. Midden in de nacht werd Edwin wakker door een felle windvlaag. Toen hij zijn ogen opende, zag hij nog juist hoe iemand behoedzaam het raam sloot en daarna bliksemsnel op de grond hurkte!

Toen het tot hem doordrong dat er iemand in zijn kamer was die door het raam was binnengekomen, wist hij, dat er maar één ding was dat hij kon doen

Rustig ademend, alsof hij nog steeds in slaap was, gluurde hij tussen zijn halfgesloten oogleden door naar de schim bij de vensterbank

Twee lange minuten gingen voorbij. Edwin dwong zichzelf om kalm te blijven ademen, maar zijn vingers knepen fel in het laken en in de stilte van de nacht kon hij zijn hart horen kloppen

Hij zag hoe de man bij het raam behoedzaam overeind kwam en langzaam, zijn voeten zorgvuldig optillend, door de kamer sloop.

Edwin sloot zijn ogen en terwijl hij daar lag, trillend van spanning, kon hij bijna voelen dat de indringer bleef staan en hem nauwlettend gadesloeg.

Bijna onhoorbaar ging de kruk van de deur naar beneden Edwin voelde de lucht langs zijn gezicht strijken toen de deur dichtging; terwijl hij zijn hoofd achterover drukte in het kussen, opende hij zijn ogen.

De kamer was leeg.

Edwin stapte uit bed Twee seconden en hij zou de sleutel van de deur hebben omgedraaid. Daarna zou hij zich vliegensvlug kunnen aankleden en langs de regenpijp het huis verlaten om hulp te halen

Maar dat kon niet! In het korte ogenblik, toen de man binnenkwam en zich bukte, had hij duidelijk een pistool gezien. Het zou laf zijn wanneer hij zijn slapende oom alleen liet in het gevaar. . .

Edwin opende de deur en stak zijn hoofd om de hoek

In het schemerdonker van de gang zag hij de gestalte van de indringer De man stond met zijn rug naar hem toe en scheen te aarzelen tussen de twee deuren, die schuin tegenover die van Edwin lagen

Hij koos de eerste, de deur waarachter Daniel Roberts sliep

Edwin zag hoe de man zijn oor tegen het hout drukte en aandachtig luisterde en hoe hij daarna, bijna onmerkbaar, met zijn linkerhand de kruk naar beneden drukte

Op zijn tenen sloop hij door de gang. De deur was nu op een kier .

Edwin zette zich af; terwijl hij sprong, spreidde hij zijn armen uit

Een felle vuurstraal verblindde hem. Toen, terwijl ze vielen, kwam de knal.

De man gaf een kreet en stortte dwars over Edwin heen op de grond.

In de kamer klonk gestommel en de stem van Daniel Roberts riep: „Wat gebeurt er?"

Hij kwam naar de deur en keek ontsteld naar de twee lichamen op de grond.

„Edwin! Wat is er?"

Half versuft kroop Edwin overeind.

Zijn hoofd bonsde en nu de spanning geweken was, begon hij te huilen

„Ik. . . ik. . . o, oom, ik was zo bang!"

„Is er ingebroken?"

Daniel Roberts knielde bij de man op de grond en draaide hem voorzichtig om, maar zodra hij het gezicht van de getroffene zag, liet hij hem los.

„Carker!" riep hij. „Ze hebben me dus toch gevonden!"

Hij legde zijn hand op de borst van de man en hield hem daar een ogenblik. Toen stond hij op.

„Hij is dood," zei hij „Misschien als hij alleen is geweest. . . Kom, jongen."

„Carker," mompelde hij. „Jullie hebben me dus toch achterhaald, na al die jaren."

Plotseling begon Edwin wild te huilen

„Het is mijn schuld!" riep hij. „Het is allemaal mijn schuld! Ik had die ellendige ring niet moeten aandoen. Hij is me natuurlijk achterna gegaan, die kerel. Dat kan niet anders!"

„Ring?" vroeg Daniel Roberts. „Toch niet met die uil erop?"

Edwin knikte. „Ik vond 'm zo mooi, oom "

„Mooi . ." zei Daniel Roberts. „Ach, waarom heb ik hem niet in het diepste water van de oceaan gegooid, dat onding! Waarom heb ik hem toch bewaard, dat brandmerk!"

Hij zuchtte en staarde somber naar de grond

„Je hoeft niet te huilen, jongen," zei hij. „Wat jij gedaan hebt, is zo erg niet."

Edwin Denby keek schuw naar de kamerdeur

„Kende u die man, oom Daniel?" vroeg hij.

„Ja," antwoordde Daniel Roberts. „Ik ken hem, helaas."

Hij stond op en ging voor het raam staan, met zijn rug naar Edwin toe

„Je vond het vreemd dat ik nooit bij jullie thuis ben geweest, nietwaar?" zei hij. „Dat ik nooit iets van me liet horen en je pas schreef, toen je moeder was gestorven. Dat vond je toch vreemd, is het niet?"

„Ja," zei Edwin, „maar u wilde er nooit over praten, als ik erover begon "

„Dat is zo," zei Daniel Roberts, „ik heb er nooit over willen praten. Maar ik geloof dat ik er nu niet langer over mag zwijgen. Je hebt er recht op te weten wie ik ben."

Een tijdlang bleef het stil bij het raam en het was een stilte die Edwin niet durfde verstoren

„Het is nu achttien jaar geleden," vervolgde Daniel Roberts. „Ik was zeeman en had een jaar of wat over de wereld gezworven.

Toen kwam ik in Amerika en het beviel me daar zo goed, dat ik er besloot te blijven

Maar dat was niet zo eenvoudig, m'n jongen. Daar waren papieren voor nodig die ik niet had en die ik nooit zou krijgen ook, want er was een hoop armoede in die tijd en ze hadden moeite genoeg om voor hun eigen mensen te zorgen.

Toch wist ik aan een baantje te komen, maar het was hard werken en heel weinig verdienen

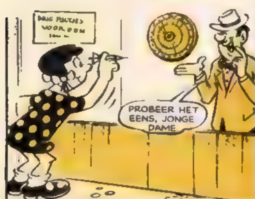
Soms dacht ik erover om maar weer een boot te zoeken, maar dat ging ook zo gemakkelijk niet en tenslotte keek ik er niet langer naar uit

De tijden worden wel beter, dacht ik, en als ik een beetje geluk heb, kom ik misschien nog weleens als rijk man in Engeland terug

Maar de tijden werden niet beter. Ze werden alleen maar slechter en midden in de winter raakte ik mijn baantje kwijt.

De eerste weken kon ik nog leven van het geld dat ik gespaard had, maar toen had ik niets meer en steun vragen kon ik

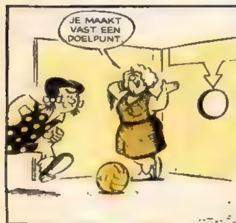
Sterke Stans

ook niet, want daar had je papieren voor nodig

Op een dag, toen ik de halve stad had afgelopen om werk te vinden, ging ik een café binnen om iets warms te drinken

Ik had nog anderhalve dollar op zak. De kleren die ik aanhad, waren ook niet veel zaaks meer en je hoefde heus geen twee keer naar me te kijken om te weten hoe ik er voor stond.

Net toen ik op wilde staan om af te rekenen kwam er een man naar me toe.

„Wat kijk je somber," zei hij. „Niks om handen?"

„Nee," zei ik, „en het ziet er niet naar uit, dat het gauw zal veranderen. Er zijn meer mensen dan baantjes tegenwoordig."

„Zo is het," zei de man, „en als je geen Amerikaan bent, wordt 't helemaal moeilijk."

„Waarom denk je dat ik geen Amerikaan ben?" vroeg ik

„Dat hoor ik aan je accent," zei hij. „Ik denk dat je uit Londen komt. En dan is het hier moeilijk, jongen. Vooral als je geen papieren hebt."

Hij zag dat ik schrok en begon te lachen. „Wees maar niet bang, maat," zei hij, „ik ben heus geen verklikker. Ik kan je zelfs aan werk helpen." "

„Was dat Carker, oom Daniel?" vroeg Edwin.

„Nee," zei Daniel Roberts, „dat was Alan Nicholson. Hij nam me mee naar een huis, waar ik verscheidene andere mannen leerde kennen en op die dag werd ik lid van de broederschap van de stilte

Op die dag kreeg ik ook de ring met de uil erop. Wat dat betekende zou ik pas later begrijpen, maar toen was het al te laat."

„Wat betekende die uil dan, oom Daniel?"

„Dat was het teken waaraan de leden elkaar konden herkennen," zei Daniel Roberts. „De uil, die in de stilte van de nacht uitvliegt om zijn prooi te zoeken. . . Alle leden droegen zo'n ring en ieder had zijn eigen nummer.

Ik had vroeger weleens gehoord over geheime genootschappen, die zich met allerlei duistere dingen bezighielden en eigenlijk dacht ik altijd dat die verhalen een beetje overdreven waren. Maar nu was ik zelf bij zo'n bende terechtgekomen en uit angst dat ze me zouden aangeven, deed ik mee."

Daniel Roberts schudde zijn hoofd.

„Het waren mannen die voor niets terugdeinsden," zei hij, „en ik ben blij dat ik de moed heb gevonden om ermee op te houden

Ik heb me gelukkig nooit aan het leven van een mens vergrepen, Edwin, maar wat ik wel deed, was erg genoeg

Het begon ermee dat ze me leerden hoe ik auto's moest stelen

Ik vond het verschrikkelijk, maar ik wist wat me te wachten stond, als ik nee zei. Wie eenmaal lid was geworden van de broederschap, kon nooit terug; als hij het toch probeerde, dan waren zijn dagen onherroepelijk geteld

Ongeveer drie maanden na die ongelukkige dag, waarop ik Nicholson had leren kennen, moest ik naar het huis komen, waarin de broederschap haar bijeenkomsten hield. Daar hoorde ik dat er plannen waren gemaakt om een bank te beroven en dat ik was uitgekozen om eraan mee te doen.

Ik kreeg een pistool, iets wat ik tot dan toe nooit had gehad, en Nicholson vertelde me dat ik niet bang moest zijn om te schieten als het nodig was. En daar zou het wel op uit draaien, zei hij, want de bank stond onder zware bewaking."

Daniel Roberts draaide zich om en begon langzaam heen en weer te lopen.

„Toen ik dat hoorde, stond mijn besluit vast," ging hij verder.

„Nog diezelfde avond schreef ik een brief naar de politie, waarin ik precies vertelde wat er zou gebeuren en daarna nam ik de vlucht.

In Amerika kon ik niet blijven en daarom besloot ik naar Engeland terug te gaan. Ik had het geluk dat er juist een schip uit Southampton in de haven lag, waarop twee matrozen voeren die ik van vroeger kende. Zij slaagden erin me aan boord te smokkelen en twee weken later was ik in Londen.

Maar ik wist dat ik ook daar niet veilig was. De bende zou niet rusten voordat ze zich gewroken had en de eerste stad waar ze me zouden zoeken was Londen.

Een tijdlang woonde ik in Schotland en daarna in Wales, maar in de grote steden durfde ik jarenlang niet te komen

Het was een eenzaam leven en vaak verlangde ik ernaar om je ouders op te zoeken, maar ik wist hoe gevaarlijk dat was.

Natuurlijk had de broederschap al lang uitgezocht waar mijn familie woonde en wachtte ze erop dat ik me daar zou laten zien.

Zo komt het dat ik nooit iets van me heb laten horen, hoewel ik er nauwkeurig van op de hoogte was hoe 't met jullie ging.

Later ben ik hier gaan wonen. Na al die jaren hoopte ik dat ze de jacht hadden opgegeven en toen ik een paar maal naar Londen was geweest zonder dat er iets gebeurde, werd mijn angst wat minder

Nu weet ik, dat ik me vergist heb."

Daniel Roberts bleef staan en draaide zich om naar Edwin, die zwijgend op een stoel zat.

„Nu weet je dan alles," zei hij. „Vergeef me dat ik het je nooit heb verteld, maar ik wilde zo graag dat je bij me kwam; het was mijn enige kans om nog iets goed te maken

Als je hier vandaan wilt, dan kan ik dat begrijpen, Edwin. Natuurlijk kun je op mijn kosten verder studeren. . ."

Edwin Denby stond op

„Ik geloof dat we de politie maar eens moeten opbellen en vertellen dat er is ingebroken, oom Daniel," zei hij. „En dan hoop ik maar dat het morgen beter weer is dan nu. Het is al weer een hele tijd geleden dat we samen een wandeling hebben gemaakt."

„Wat kijk je somber," zei hij. „Niks om handen?"

Trouw tot in de dood

Koningin Antoinette, die tijdens de Franse revolutie haar leven eindigde onder de guillotine, bezat een kleine spaniël, die op waarlijk ontroerende manier zijn gehechtheid aan zijn koninklijke meesteres toonde. In januari 1793 liet koning Lodewijk XVI op het schavot het leven. Zijn gemalin moest nog negen maanden in de gevangenis zuchten, voordat zij het lot van haar echtgenoot deelde. Thisbe, de trouwe spaniël, volgde zijn meesteres op haar smadelijke tocht naar de gevangenis, doch toen hij eveneens naar binnen wilde glippen, werd hij door de soldaten naar buiten gejaagd. Het dier bleef echter zwerven in de omgeving van de kerker, in de hoop dat zijn meesteres eens zou terugkeren.

De trouw van het dier begon de aandacht te trekken en door medelijden bewogen gaven enkele goedhartige burgers hem weleens te eten, in het geheim natuurlijk, want in die dagen was er weinig voor nodig om iemand van genegenheid voor het koninklijk huis te beschuldigen!

In oktober 1793 kwam Thisbes meesteres eindelijk naar buiten voor haar laatste gang — naar de guillotine! Na de dood van Marie Antoinette scheen de spaniël te beseffen dat het geen zin had langer bij de poort van de gevangenis de wacht te houden.

De hond liep naar de oevers van de Seine, waar hij urenlang zat te janken. Talloze Parijzenaars dromden samen, het brute geweld van de revolutie had niet kunnen bewerken dat ze voor de jammerklacht van een dier ongevoelig bleven. En toen gebeurde het. Thisbe sprong in het water van de Seine, bewoog de poten niet om te zwemmen, doch liet zich langzaam zinken. . .

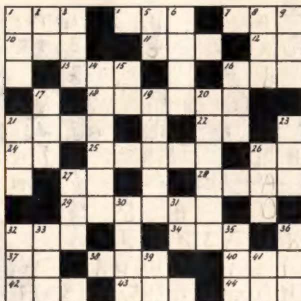
Frederik de Grote, de vermaarde Pruisische koning, bezat een hond, Genqisk genaamd, die zijn meester vergezelde op alle krijgstochten. Tijdens de oorlog tegen de Russen maakte de vorst een rit te paard langs de frontlinie. Tot zijn verbazing en niet minder tot zijn wantrouwen hoorde hij eensklaps vlak in zijn nabijheid struiken ritselen. Het bleek Genqisk te zijn, die uit de tent van de koning was ontsnapt en zijn meester was gevolgd.

Frederik merkte dat de hond buitengewoon opgewonden was. Hij sprong voortdurend tegen de stijgbeugel op, alsof hij de koning uit het zadel wilde trekken. Frederik was een té goed hondenkenner om er niets achter te zoeken. En in plaats van het dier weg te jagen, gehoorzaamde hij en steeg hij af. Ogenblikkelijk staakte Genqisk zijn wilde sprongen. Hij bleef doodstil staan en keek onafgebroken in de richting waarin Frederik had gereden. Opnieuw gehoorzaamde de koning aan de stomme waarschuwing van zijn hond. Aanvankelijk hoorde hij niets, doch weldra dacht hij in de verte het geluid van gedempt hoefgetrappel te horen. De paarden liepen niet op de straatweg, maar op de berm ernaast. Frederik de Grote begreep onmiddellijk, dat zijn eigen cavalerie niet op die manier in de richting van het Pruisische kamp zou rijden. Hij gaf zijn paard een tik op de flanken, zodat het in volle galop naar de stal terugrende. Frederik zelf verborg zich met zijn hond ijlings onder de boog van een brug en enkele minuten later passeerde boven zijn hoofd een afdeling Russen. Had Genqisk hem dus niet gewaarschuwd, dan zou de koning zijn vijanden waarschijnlijk regelrecht in de armen zijn gereden.

WIE PUZZELT ER MEE?

Kruis-woord-puzzel

Horizontaal:

1 Betekenis; lust
4 Ruim; niet nauw
7 Erg
10 Lof
11 Rekenkundig vraagstuk
12 Uitroep van pijn
13 Wandversiering
16 Zwemvogel in de poolstreek
18 Uitstekende rand
21 Lichtpaars
22 Loofboom
24 Reeds
25 Kledingstuk van 'n baby
26 Vader
27 Uiting van verdriet of pijn
28 Verblijfplaats voor dieren
29 Gezicht
32 Uiting van verrassing
34 Hert
37 Deel van een mast
38 Onbewerkt; ongemanierd
40 Steensoort
42 Sprookjesfiguur
43 Gegist druivesap
44 Vaatwerk

Verticaal:

1 Water
2 Ingenieur (afkorting)
3 Ontkenning
5 Bevroren water
6 Maar
8 Vis
9 Snelle beweging
14 IJzeren spijl
15 Muzieknoot
16 Indien
17 Snerpende kreet
19 Land in Azië
20 Rangtelwoord
21 Jong schaap
23 Vangwerktuig
26 Wegje
27 Turkse titel
30 Niet erg warm
31 Slede
32 Honderd vierkante meter
33 Voorportaal van 'n huis
35 Ieder
36 Deel van het gezicht
39 Persoonlijk voornaamwoord
41 En andere (afkorting)

Oplossing puzzels uit ons vorige nummer

Kruiswoordpuzzel

S	L	O	O	T		S
O	A		O	O	F	T
K	R	A	S		I	R
	V	A	T		E	A
W	E	L		A	T	M
IJ		M	A	A	S	
	Z	O		R	E	
	W	E	L	D	R	A
W	A	S		E		A
I	A		P		A	R
S	N	A	A	K	S	

Woorden lijmen

ALLEEN
AFVAL
REBUS
DAME
BOTER
EKSTER
IEMAND

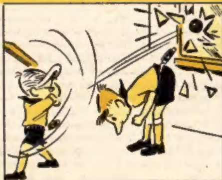
De eerste letters vormen het woord: AARDBEI

Raadsel

'k Woon buiten in het bos,
maar heb geen huis;
Mijn kinderen breng ik bij een ander thuis.
Dan heb ik nog familie en die woont
in klokken,
Dat lijkt misschien wat vreemd,
maar waarom zou ik jokken.
Ik zing niet, maar ik roep vooral
in 't voorjaar graag
Mijn eigen naam. Wie ben ik? is de vraag.

DICKIE DAPPER

COCO de CLOWN

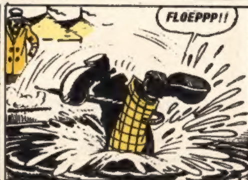

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 38, Antwerpen. Prijs: 5 frank.